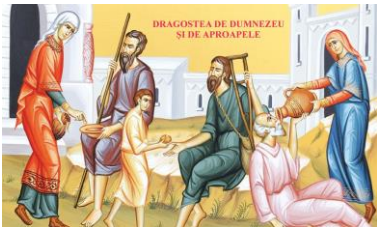

DRAGOSTEA DE DUMNEZEU ȘI DE APROAPELE

– Cea mai mare poruncă din Lege, Duminică a 15-a după Rusalii –

Credința este un dar care menține vie o certitudine profundă și frumoasă în sufletul omului: apartenența noastră, în calitate de fii și fiice iubite, la Dumnezeu. El ne iubește cu iubire de Tată: fiecare dintre noi îi aparținem întru totul. Cel rău divizează, dispersează, separă și creează discordie în sufletul nostru, slăbind credința și încrederea noastră în Părintele și Creatorul nostru. Satana seamănă neîncredere în mintea noastră, făcându-ne să trăim depărtați de Dumnezeu și de frații și surorile noastre și de noi înșine. Dumnezeu însă, dimpotrivă, ne unește cu Sine și unii cu alții, amintindu-ne permanent că nu suntem ființe anonime, abstracte, ființe fără chip, fără istorie și fără identitate. Deci, nu suntem ființe goale și nici superficiale, ci unite cu Dumnezeu și chemate să trăim în comuniune de iubire cu Preasfânta Treime și unii cu alții. Cu toții trăim bucuria când suntem iubiți de Dumnezeu și de oameni. Această iubire prinde rădăcini, se dezvoltă în inimile noastre ca apoi să se dăruiește și celorlalți semeni ai noștri. Datorită acestui fapt, noi aparținem lui Dumnezeu și unii altora în iubire, fericirea noastră personală realizându-se numai în comuniune de iubire cu Dumnezeu și cu ceilalți. Lipsa acestei iubiri duce la pierderea legăturii omului cu Dumnezeu și la

rătăcirea lui pe calea pierzării. Fără iubire și fără Dumnezeu, oamenii nu pot să mai trăiască pe pământ! Dificultățile există și sunt evidente, dar nimic nu trebuie să ne facă să pierdem din

vedere că numai credința ne dăruiește deschidere și bucurie. Domnul ne cheamă la Sine și ne avertizează că răul vine asupra noastră atunci când „nu mai este cărare de iubire între noi”, când vedem mult mai multe gropi de despărțire decât drumuri. În viața și existența noastră, dacă-L iubim pe Dumnezeu și pe aproapele nostru, arătăm chipul și existența lui Dumnezeu în noi, ajungând prin iubire la asemănarea cu Creatorul nostru. Prin ceea ce face, omul dovedește că harul lui Dumnezeu este întipărit în el sau că lipsește din el. Lucrând cu harul iubirii, el ajunge la asemănarea cu Dumnezeu. Rațiunea, voința, simțămintele noastre, toate adevăresc că există în noi imaginea Părintelui ceresc și că noi suntem din neamul lui Dumnezeu, cum ne învață Sfântul Apostol Pavel. Apoi, în chipul lui Dumnezeu avem posibilitatea de a sta de vorbă cu Părintele nostru în rugăciune și meditație. Să ne străduim a ne curăți viața prin Sfânta Spovedanie și să ne vindecăm rănile sufletului cu medicamentul Sfintei Împărtășanii! Numai astfel Îl vom primi în lăuntru ființei noastre pe Fiul Tatălui ceresc, Cel Care a venit în lume și S-a făcut om din iubire pentru noi, oamenii, ca pe toți să ne aducă în comuniune de iubire cu Tatăl Cel ceresc și să ne mântuiască.

LA MĂSURA SFINȚILOR...

† Calea Sfântului Sfințit Mucenic Haralambie

Odinioară, sfinții erau imbold spre împlinirea cu mai multă râvnă a poruncilor Domnului, reprezentând și garanția că plata este mare și „pregătită” tuturor. În zilele noastre, sfinții sunt folosiți mai degrabă drept argument că viețuirea creștină este inaccesibilă sau accesibilă doar unor aleși. Principala noastră scuză pentru a ridica sfințenia în sfere de neatins, este aceea că noi nu mai avem experiența celor ce acum sunt cinstiți în calendarele bisericești. Să vedem dacă este chiar așa. Să alegem, un sfânt cu viața exemplară, plasat în cea mai rodnică epocă, care l-a făcut pe scriitorul bisericesc Tertulian în secolul III, să exclame: „sângele martirilor, sămânța creștinilor”. Este vorba despre Sfântul sfințit mucenic Haralambie, ocrotitorul parohiei noastre. Un sfânt prea puțin cunoscut pentru mulți dintre noi. Poate fi un model accesibil creștinului de azi Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie? Mulți vor spune că nu prea are cum. Căci acesta a fost episcop, mare făcător de minuni, de o înțelepciune dumnezeiască, a viețuit feciorelnic întreaga sa viață și avea, la momentul muceniei, experiența a 113 ani. În plus, a trăit în epoca în care creștinismul însemna o opțiune „de viață și de moarte”. Sunt câteva aspecte descurajante, aparent, pentru creștinul de azi. Sfântul Haralambie a avut slujire arhierescă, un har pe care puțini îl primesc chiar și astăzi. Preotul și ierarhul au, într-adevăr, harul slujirii sacramentale inaccesibil credinciosului obișnuit. Asta nu ridică însă clerul la rangul unei categorii favorizate. Harul acesta nu înseamnă că cel hirotonit primește puteri speciale. Prin el „doar” lucrează Dumnezeu „mai deplin” spre mântuirea oamenilor. Încât nu este nici o discriminare și nici o persoană mai favorizată în Biserică. Toți au aceeași șansă de a primi harul sfințeniei, în funcție de lucrarea specifică încredințată fiecăruia, pe măsura sa. Acces la înțelepciunea dumnezeiască avem și noi, cei de azi. Poate chiar mai mult decât Sfântul Haralambie, căci în cele 18 secole scurse de atunci s-au adunat tone de scrieri creștine. Mintea noastră se poate adăpa din izvorul curat al scrierilor sfinte mult mai ușor în epoca resurselor creștine de pe internet. Sfântul Haralambie avea, într-adevăr, experiența a 113 ani de viață și trăia în epoca în care „preoții erau de aur, chiar dacă potirele erau de lemn”. Dar și noi avem o vârstă venerabilă: 2000 de ani de creștinism. Căci fiecare dintre noi nu pornește de la zero când se naște ci, din punct de vedere spiritual, beneficiază de câștigul adus în lume de cele două milenii creștine. Chiar dacă astăzi lumea mai cade pe alocuri, totuși umanitatea are, în ansamblu ei, o conștiință spirituală mai înaltă decât pe vremea Sfântului mucenic Haralambie. În zilele din urmă, faptele creștinilor vor fi cu mult sub cele din creștinismul primar, dar cei ce se vor mântui vor fi mai slăviți decât aceia. De aceea, noi, creștinii nu mai avem scuze să părăsim calea sfinților ca să ne resemnăm atât de ușor. Amin.

Trăim o vreme a devalorizărilor. Cuvintele, altădată rostite cu putere, în gura noastră sunt aproape lipsite de orice substanță. Dacă Sfântului Apostol Pavel i s-au revelat, în al treilea cer, cuvinte de o asemenea însemnătate și putere încât oamenilor nu li se cade a le rosti, în vremea noastră parcă a dispărut orice sfială față de ele. Chiar având proprietatea sensului lor, totuși rostim cuvinte mari nepermis de des, ceea ce face ca ele să-și piardă mult din putere. Un exemplu este cuvântul **iubire**, pe care prea des îl rostim astăzi, și prea rar încercăm să-i trăim înțelesul. Căci într-adevăr, cine nu trăiește cuvintele, le rostește doar moarte. Au fost și sunt totuși oameni printre noi, de-ai noștri, care au vorbit puțin, dar ale căror cuvinte au atâta putere, încât pot învia un suflet pierdut. Îi numim **sfinți**, pentru că așa și sunt, fiindcă printre altele s-au străduit până la sânge să trăiască înțelesul cuvântului iubire. Sfântul nu este omul jumătăților de măsură. El este conștient de diferența dintre iubire și iluzia autoprovocată a contrariului ei, a egoismului. El știe că starea euforică a împlinirii plăcerilor ni se prezintă ca un paradis, dar de fapt împiedică cel mai mult în a ajunge la Dumnezeu, în Care se află cu adevărat Raiul. Sfântul se nevoiește și primește de la Dumnezeu puterea de a se nevoi și mai mult, și anume tocmai împotriva ispitei de a urma acel drum alunecos al împlinirii ispitelor lumești. El se luptă în fiecare ceas cu sinele său, căutând și reușind să-l ridice din mrejele egoismului spre înălțimile curate ale jertfei, unde se întâlnește cu iubirea. Așa ajunge la o înălțime unde iubirea este neatinsă de orice amestec lumesc, iar asta i se citește în ochi. În toate împrejurările vieții, sfântul este mereu plin de o bucurie interioară de nedescris. Viața și iubirea ajung să se întrepătrundă, viața adevărată este întreținută prin dragoste. Ca și privirea, cuvintele sfântului sunt pline de putere, fiindcă el le-a trăit înțelesul, precum cuvintele închinare iubirii de către Sfântul Apostol Pavel, cuvinte zguduitoare, de foc. Sfântul este un stâlp al iubirii în mijlocul unei învălmășeli de confuzie, de eroare. El stă drept în șuvoiul vremurilor, dând puterea celor care-l văd și ascultă să se facă și ei asemenea lui, dacă vor. Trebuie doar să înțelegem că, prin consolidarea propriului egoism, prin goana noastră după plăceri, nu vom ajunge niciodată unde credem, și atunci, prin rugăciunile sfinților care aduc asupra noastră puterea lui Dumnezeu, vom putea începe să trăim cu adevărat. Să știm nu numai ce înseamnă cuvântul iubire, ci să și iubim.

„Fiți sfinți, pentru că Eu sunt Sfânt” (1 Petru 1, 16).

109 de ani de la nașterea Patriarhului Teoctist

În data de 7 februarie 2024, se împlinesc 109 de ani de la nașterea celui de-al cincilea întâistătător al Bisericii Ortodoxe Române, vrednicul de pomenire Patriarh Teoctist. Teoctist Arăpașu s-a născut în anul 1915, în satul Tocileni din județul Botoșani. Dincolo de numeroasele distincții și de bogata activitate, Patriarhul Teoctist a rămas în conștiința românilor ca un păstor cu chipul senin și vocea blândă, un om al bucuriei. Patriarhul Teoctist a păstorit Biserica vreme de peste două decenii. A trecut la Domnul pe 30 iulie 2007, fiind înmormântat în Catedrala patriarhală.

Veșnica lui pomenire!

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 7 februarie	16:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 9 februarie	17:00	Vecernia Hramului cu Litie
Sâmbătă 10 februarie	07:00-11:30	Utenia și Sfânta Liturghie
		Sfințirea mică a apei
	17:00	Vecernie
Duminică 11 februarie	07:00	Utenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie și dezlegări

Sfântul Haralambie, ocrotitorul săracilor și al bolnavilor

– Al doilea hram al parohiei –

În data de 10 februarie săvârșim pomenirea Sfântului Sfințit Mucenic Haralambie, episcopul Magneziei din Asia Mică. A trăit în secolul al II-lea și este cel mai bătrân mucenic dintre cei cunoscuți de Biserică. Prin fapta și cuvântul său a adus mulți păgâni la creștinism, și-a atras mânia prigonitorilor. Datorită chinurilor cumplite pe care le-a îndurat de la prigonitori, Sfântul Haralambie a fost și este cinstit de creștinii ortodocși ca un mare mărturisitor și ocrotitor al celor aflați în suferințe și necazuri. Pentru credința sa neclintită și pentru răbdarea de care a dat dovadă în fața chinuitorilor, creștinii l-au luat ca ajutorător atunci când și ei erau în suferințe, boli sau necazuri ale vieții. Astfel, evlavia credincioșilor ortodocși l-a considerat pe Sfântul Sfințit Mucenic Haralambie, ocrotitor de boli, de moarte năprasnică, iar pentru că sfântul fusese păstor înainte de a fi hirotonit, țărani îi cereau să le apere animalele domestice și să-i ajute să aibă roadă bogată. Cu siguranță, Sfântul i-a ajutat pe foarte mulți în rugăciunile lor, pentru că altfel nu s-ar putea înțelege mulțimea de tradiții populare, legate de cinstirea lui, dar și numărul mare de biserici și mănăstiri care i-au fost închinare. Românii l-au cinstit pe Sfântul Haralambie, cerându-i să-i apere de boli, de moarte năprasnică și să le ocrotească animalele. Sensibili la sfinții care au fost păstori, românii, cu un bogat trecut pastoral, s-au simțit atașați foarte mult de acest sfânt, construind sfinte locașuri în cinstea lui și păstrându-i sfintele moaște ca daruri neprețuite și făcătoare de minuni. Astfel, aproape în toate regiunile din România există cel puțin o biserică închinată Sfântului Haralambie. Dacă Maica Domnului este izvorul tămăduirilor, atunci Sfântul Haralambie este ocrotitorul săracilor și al bolnavilor. Nici nu se putea o asociere mai potrivită de hramuri pentru o biserică sau parohie, cum este a noastră. Serbând în această zi pe Sfântul sfințit mucenic Haralambie, al doilea hram al parohiei, Biserica noastră îmbină dimensiunea liturgică cu cea social-filantropică.

Sfinte Haralambie, apără-ne de necazuri și vindecă-ne bolile!